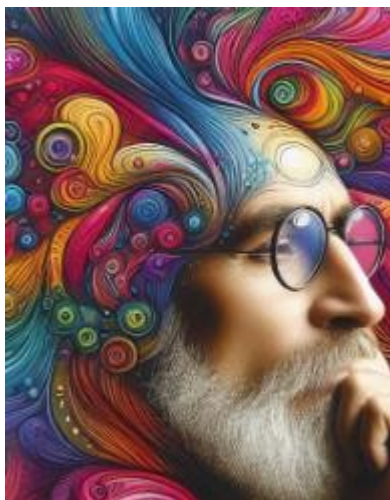

Alma

SunKuWriter
Magazine 2025 m.
birželis

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura
Filipe@FilipeMoura.com
Sunkuwriter judėjimas

#SunKuWriter

Tuščios naktys,
sieloje aidi tyla, tuštuma
manyje.

Mintys sukasi, oras
įstrigęs be vietos,
kvėpuoju, kol uždusstu.

Nėra laiko, nėra vietos,
laukiu šešėlyje, egzistuoju
be šviesos, be oro.

Išvaizdos šešėliuose, užmaskuotas, esu tapomas ir iš tiesų pasikeitęs. Netekęs
sąmonės, prarandu save giliame garso protui.

Suskilęs į gabalėlius, idėjas, kurios išgaruoja kaip rūkas. Gyvenimas teka,
skaidrus, be pasiuntinio... tik aš, su savimi.

Šešėliai šnabžda paslaptis, šaltas
mėnulis šildo.

Žodžiai šoka tuščiai, be tikslo, be aidų. Palaidos raidės, be tikslo, kaip ir aš:
rašiklis, pamiršęs, kaip rašyti svajones.

Rašau neskaitydamas, žodžiai šoka suplėšyto popieriaus magijoje. Šviesa ir
šešėlis susipynę, paslaptys paslėptos rašale.

Svajonės apie rašalą, blunkantys prisiminimai, neramių idėjų dėmės. Beformiai
piešiniai, pėdsakai, pasiklydę proto šokyje.

Išsaugoti prisiminimai,
atgimę dabartyje,
palaidoti ateityje.

Esu veidrodis be atvaizdo, sudužęs sieloje, be atspindžio laike. Kai matau save,
subyra atspindys: ištirpstantis reginys.

Dūmai šoka ore, mintys
sukasi aplinkui, aidas
murma.

Poetas nerašo, ašaros tampa
žodžiais, kalba tyla.

Siela, nematoma akimis, bet jaučiama širdyje. Šnabžda
paslaptis, kurių niekas negirdi,
Nes galbūt siela yra tik aidas to, kas esame.

Laiko bėgiais bėgu atgal
šypsodamasis, beprotybė
žydi.

Esu tai, ką jaučiu, be prasmės. Galbūt prasmės apskritai nėra, tik atbulinė pavara,
pabėgimas į tuštumą. Tyloje žodžiai yra mano prieglobstis, laisvi, nepririšti.

Kartais esu pasiklydusi visata, naktis be žvaigždžių, pasislėpęs mėnulis. Bėgu į
tamsą, kur niekas negali manęs rasti, bet galbūt jie mane atras.

Mano šūksniai nėra mano pačios, tai - mintyse šokančių balsų aidai. Jie
skverbiasi pro tylą, kurios niekas negirdi, bet taip garsiai rėkia manyje.

Laikas sūkuriuoja,
nėra praeities, kuri jį
prislėgtų, dabartis
slenka tolyn.

Tegu žodžiai būna vėjas, be
sparnų, be tikslo,
vienintelė mintis, pasiklydusi begalybėje.

Mano šešėlis apšviečia mane, šviesa be detalių, trumpalaikis atspindys. Kartais atrodo, kad jis neegzistuoja, bet jis visada ten, šokantis saulės šviesoje.

Žodžiai, kurių nerašau, mane dusina,
jų neskaitau, bet jie šoka mano mintyse. Eilėraščiai be
rimo, mano galvoje, nemažstant.

Nakties tyloje,
aidas mintyse šoka,
žodžiai atgyja.

Pasaulis yra eilėraštis, a p i e kurį svajojame, bet neparašome. G y v e n u visatoje,
kurioje rašymas šoka be žodžių.

Raidžių visatoje žodžiai šoka,
įsimylėję. Gimsta sonetas.

Siela, kuri verkia,
fortepijonu aidi
skausmas, melodija ir
meilė.

Tuštuma aidi mano krūtinėje,
figūra, kuri šoka tamsoje, aš esu
naktis be mėnulio.

Sielos prieblandoje
šviesa praradusi ramybę.
Tik tavo vedančioji
žvaigždė šviečia
melancholijoje.

Tyla šaukiasi minioje, balsai
aidi be krypties. Nakties
žodžiai, tiesa tamsoje.

Žodžiai - mano oda, raidės - mano kraujas. Popierius - tai visata, kuria kvėpuoju. Be rašto aš tuščias, aš esu niekas.

Sutemose esu šviesa, kuri šoka, šnabždesiai, kurie a p k a b i n a . Tarp beprotybės ir egzistencijos svorio rašau begalybę.

Aš esu beprotis su rašikliu,
kur fantazija šoka ir išsilaisvina.
Popierius vartosi, rašalas laša,
deginančios ašaros, kurias neša širdis.

Be rašymo esu šešėlis laike. Sustoju, sustingstu, kur žodžiai miršta, o tylą slegia mane. Tik raidėmis aš kvėpuoju.

Kiekvienas žodis yra pulsas,
kiekvienas sakinytis - oras, kuriuo
kvėpuoju. Be jų aš susigūžiu į
tuštumą.

Žvilgsniai, kurie kalba,
metai, kurie praeina,
jausmai, kurie mane slegia.

Mintys, kurios meluoja,
skverbiasi į žvilgsnį,
kuriame kartais mirštu.

Rašymo vandenynė, kur lašai virsta visatomis, mane skęstantį plukdo tekstai, dainuojantys sirenų dainas. Užhipnotizuotas, pasineriu į nesibaigiančius posmus.

Mano kelionė - tai laivas be uosto, sudužęs laivas, kuris renkasi jūrą. Plaukti - tai gyventi, bėgti pasaulių pasauliu - tai svajoti.

Ruošiu rašalą kaip kas nors, kas aštrina sielą. Mano kraujas, mano žodžiai, karas, kurį kariauju nesibaigiančiaisakiniais. Niekada nenugalėsiu, bet tęsiu.

Minties tuštumoje atsiduriu pasiklydęs,

vietoje, kuri nėra mano prieglobstis.
Anapus įsivaizduojamo, tylą yra draugas.

Pasiklydęs laike, atsidūręs
erdvėje, sukuosi, idėjos ateina
ir išeina.

Esu viskas, ką jaučiu, bet ištuštinu save į laisvus žodžius, kurie šoka aplinkui
laukdam, kada galės sudaryti sakinius... Prasmė? Galbūt tik chaosas.

Tuštumos platybėse, kur prarandama mintis, atsiduriu pakibęs tarp idėjų,
kurios šoka erdvėje.

Širdis tyloje,
įkalintame ore, be
kvėpavimo. Meilė? Tik
vėjyje.

Žodžiai pabėga, jie šoka tuštumoje. Jie ne mano, ne tavo, jie - vėjo. Kadencijos
ritmu prarandu save žodžiuose, kurie ištirpsta ore.

Esu laisvas, bet surištas su laisve, aš
nešiojuosi surišimo likimą, savo
nelaimę, savo likimą.

Rašalas iš venų,
ant tuščio popieriaus šoka,
gimsta menas.

Mintys, kurios teka kaip jūra, žodžiai, kurie šoka tarp paprasto ir sudėtingo.
Frazės be priežasties, bet su siela.

Žodžiai šoka chaosas, susiduria ir pabėga, kol spėju juos sugauti. Aš prašau jų sparnų,
bet jie man palieka tik tylą.

Menėje norėjau tave
mylėti, skraidžiau po
tolimą dangų, o
galiausiai tu buvai čia.

Skridau virš sielos prarajos, apimtas kritimo beprotybės. Kai nukritau, daugiau niekada nebeatsikėliau. Tik smūgio aidas ir svaigulys palaikė man kompaniją.

Vienatvė, ištiesk man ranką. Tu esi brolis, kurį sąjunga atskyrė, bet sieloje visada išliko.

Žymės ant sielos, jos
žaidzos, jos žaloja būti.
Naktis apšviečia.

Tavo žvilgsnyje - meilės jūra. Iššokau iš valties, nuskendau, kad tik tave pamatytčiau. Plaukiau, plaukiau ir negalėjau tavęs rasti.

Rašalo dėmėmis išmarginti žodžiai šoka chaose. Tyla aidi, mano gabalėliai ištirpsta.

Aš esu tylos balsas,
šauksmas, kurį aidi
rašymas, susvetimėjęs
triukšmas.

Pavogiau iš žodžio tai, ką slėpė siela. Atėmiau iš jo prasmę, nuplėšiau nuo jo svorį. Kai ieškojau jos skausmo, jis pabėgo kaip šešėlis saulėje.

Išplėšiau žodžius,
apnuoginta oda, jausmas
išsiliejo iš mano sielos.

Mąstymas yra plaktukas, kuris smogia į sielą. Leidžiu jam tekėti, bet prieš ir po labai sveria. Jausmai? Jie tik... jausmai.

Mintys išsisklaido,
debesys kerta mėlyną
dangų, sutinku savo
Dievą.

Esu tik dirigentas, o rašalas yra siela, kuri išsilieja ant popieriaus. Nesu tikra, ar rašant egzistuoja pareigos, bet aš jų laikausi, nes rašymas - tai kvėpavimas.

Žodžiai skrenda ore, jie šoka su žvaigždėmis, plim! Mėnulio šviesa nušviečia meilę. Tiesiog esu, stebiu, rašau... ir vyksta tyla.

Poeto siela, skausmas, kuris dega,
pabunda gyvenime, užsispyrusi
agonija. Ryšiai nukrenta, kvėpuoja
laisvai,
neišgyventi dusuliai, poezija, kuri įkvepia.

Vienišos minčių srovės veda mane į vienos minties tuštumą. Vienišesnė už pačią tylą.

Tuščia manyje, pilna manęs. Įkvėpti, iškvėpti. Ciklas šoka, krūtinė dainuoja, tyla šaukia.

Rašiklis šoka per popierių, kyla ir leidžiasi, kurdamas įbrėžimus, kurie atgyja. Efemeriškos būties ir jausmo akimirkos, kai pabrėžiama tai, kas vyksta.

Rašiklį laikau tarsi kalaviją, pasiruošęs perrėžti tylą. Tą akimirką užsidegu cigaretę ir pasiruošiu dar vienam brūkštelėjimui ant tuščio lapo.

Kiekvienas mano parašytas žodis neša krūtinės įniršį. Mano sieloje įkalintos istorijos, kurių negali išlaisvinti net popierius.

Plunksna šoka, rašalas teka,
Neapykanta ir meilė, nuodai
sužeidžia.
Jis priima arba atstumia, be pabaigos.

Poetai visada teisūs,
meilėje jie - grynas
jausmas. Priežastis? Tik
širdyje.

Šiandien lenkiusi prie žodžių,
kuriu tylą, kuri užliūliuoja,

Užmiegu frazės jaukume.

Gyvenimo kryžkelėje, kur atsisveikina laikas, randame neapbrėpiamą tuštumą.
Pasiduoti nėra silpnumas, tai menas tekėti kartu su visata.

Ilgesys - tai pasiklydęs laivas,
plaukiantis neįmanomų dalykų jūroje.
Aklas, aš seku paskui troškimų vėją.

Ant dangaus bėgių,
susivieniję vienvėžį, jie
eina. Širdys veltui.

Kelionėje į paslaptį atsiskleidžia paslapties nebuvimas, paprastas ir sudėtingas
kaip horizonte šokantis saulėlydis.

Žodžiai yra tylos aidas, kurį burna
laiko paslapyje, bet širdis šaukia vėjo
gūsi.

Baimės svaigulyje, tyloje
paslėpta šlovė, liepsna be
ugnies.

Pavargusi plunksna,
popieriuje palieka ašaras,
rašalą, kuris nutildo.

Sielos tuštumoje,
minios tyloje, vienišas
ir ne vienas.

Tik žodžiai žino tylos svorį. Rašiau tau, bet galiausiai rašiau vienetui, kuri
liko manyje.

Aš nešiojuosi žodžius,
lengvus eilėraščius ant
savo kvėpavimo,

poezija skrenda.

Žodžiais atskleidžiu paslaptis, kurias siela nutyli, o širdis saugo. Ašarų

vandenyne,
aš nerių į žodžius, randu save
gelmėse.

Rašau eilėraščius savo
sieloje, vienatvę, kuri
mane užliūliuoja,
kompaniją, kuri nenutyla.

Kai sustoju, kalba tyla.
Rašiklis rankoje, tuštuma ant popieriaus.
Žodžiai pabėgo, liko esminiai dalykai.

Bėgu per laiką, žodžiai šoka, parašyti nesustojant. Laikas bėga, o aš rašau, kad
jį pagaučiau.

Tarp rašymo alchemijos debesų gyveni ir jauti. Tik tada, su rašikliu rankoje,
įvyksta magija.

Tarp tuštumos ir garso prarandu save žodžiuose, kurie mane suranda. Ak,
koks saldus to, kas parašyta, aidas.

Rašydamas prarandu save,
sieloje pagaliau randu save,
žodžiai jaučia.

Nesant žodžių, mane apima
tamsa.
Žodžių galia, šviesa, kuri praeina pro šalį.

Jausti ir nematyti,
žvelgti į paslėptą paslaptį,
iškreiptus dalykus.

Gyvenimo vingiuose likimas žaidžia. Akys susikerta, žodžiai susikerta. Tarp akimirkos ir begalybės esame atsitiktinumai patys sau.

Šaltoje tyloje,
siela verkia eilėraščiais,
širdis įstrigusi spąstuose.

Žodžiai surakinti grandinėmis, tačiau jie skrieja. Parašyti tiems, kurie skaito, jie išlaisvina širdį.

Vėjo dvelksmas, žvilgsniai
sustabdo laiką, amžiną
akimirką.

Laikas yra paradoksas: jame gyveni ir miršti. Tačiau akimirka yra tai, kas nuo mūsų pabėga.

Rašymas yra gyvenimas
neišgyvenant, pasakiškas skrydis
egzistencijoje.
Jis slepiasi laike, jis
randamas žodžiuose.

Meilė yra liepsna,
kuri šildo ir kartu degina.
Skausmas lieka sieloje.

Apakintas žodžių, aš matau pasaulį.
Užrašau juos, prarandu save gelmėje.
Aiškumas apsinuogina, gili tylą.

Užsidariusi dabartyje,
rašymą paleidžiu į orą,
ramybė pulsuoja.

Kaip žodžiais užfiksuoti liūdesį? Jo neįmanoma užrašyti, jį galima pajusti. Jis slepiasi jau patirtame skausme ir kančioje.

Gyvenimo jūroje,
didžiulėje mėlynoje
vilties jūroje, liūdesys
atskiestas.

Žodžiai laukia, tyli, nei liūdni, nei
mirę, jie gyvena, kai juos
paliečiame.

Jausmai žodžiuose, visata per vieną akimirką.

Žodžiai yra tarsi sėklos širdyje, jos ilgainiui sudygsta. Ieškome tinkamos, bet
ši akimirka yra trumpalaikė. Galiausiai visada lieka tylą, kuri šaukia tai, kas
liko nepasakyta.

Iš begalybės aidai balsai, šauksmai, kurie pažadina. Tikrovė šnabžda, ar girdite ją?

Jausmai - tai žodžiai, žymės,
paliktos laike, užrašyti
gyvenimai.

Žodžių tyloje tie, kurie jų
neskaito, jų nejaučia. Bet mes
keliaujame jais.

Tarp rūko,
naktis ir troškimų šokis,
aš medituoju tolumoje.

Jausti reiškia gyventi,
pojūčiai orientuojasi,
siela vibruoja.

Aš esu vienas,
mano būties vienvėdis
aidas, tylą šaukte šaukia.

Savo būties centre,
rūsti ir reta, aš plaukiu,
mano dvasia nardo.

Būties tyloje pakyla vieniša
misija, aidas tuštumoje.

Žvaigždės šoka,
greitai praeinantis debesis,
viskas efemeriška.

Štai aš, įsipainiojęs į būtį, tiesiog esu. Tamsioje

randu aiškumą,
kuo daugiau šešėlių, tuo daugiau blaivybės.
Siela šoka tyloje.

Žiūriu į save, rašau.
Kablelis ir taškas, aš
kuriu, aš griunu, aš
atgimstu ant prarajos.
Mano šauksmas - statyti iš naujo

Tai aš, tik aš, be manęs, kuris yra visas aš, kuris nėra aš. Tarp visko ir nieko, aš
esu praeinantis vėjas.

Žiūriu į horizontą ir galvoju... tu esi čia. Tai tiesa, tu esi čia. Aušros tyloje,
tavo būties tikrume.

Aš esu ir galvoju, aš pamiršau... bet galbūt pamiršimas yra tik priminimas, kad
ne viską reikia prisiminti.

Sunkios mintys,
lyg debesis išsikrauna, siela
verkia.

Jausti tave - tarsi šokti su vėju, neliečiant, bet sielą virpinant.

Bėgu, bėgu, bėgu, pasiklystu. Noriu tiesiog bėgti, skristi be tikslo. Laisvė šoka mano pėdomis.

Rašymas vibruoja,
raidės skrieja
neaprėpiamame, sakymo
šokyje.

Kiek kartų širdis suklumpa ir vis tiek atkakliai šoka? Mąstymas - keistas veiksmas,
mąstymas yra keistas mąstymui,
Ar tiesiog mąstymas apie buvimą?

Keista yra tai, kas mus supa,
nematoma, bet taip aišku,
svetimumas, kuris mus apima.

Būti įsakyta be valios, širdis
susipainiojusi, siela tyli. Laisvė, kur
tu esi laikomas?

Amžinasis
gyvenimas,
gyvenant ir
saugant. Niekada
tuščia,
mes visada nešiojamės savo
sielą, pilną prisiminimų.

Maišau idėjas,
skiedžiu, atskiriu, vėl
kuriu pasaulius.

Kūrybos mene kiekviena diena yra nauja tuščia drobė. Kurti, atkurti ir vėl
k u r t i ... Tai begalinis vaizduotės šokis!

Kūryba - tai tuštuma, pilna pasaulių,

kur nebūtis šoka su nebuvimu, o
vaizduotė yra tylos aidas.

Melancholiška lemtis,
laiko nešama našta, kvėpavimas
be atokvėpio.

Iliuzija yra gyvenimo teptukas, tiesa - drobė. Kuo daugiau tapome, tuo daugiau
kelių atsiranda.

Minčių sugėręs, sutraiškytas,
suplėšytas, atgimstu
sustiprėjęs.

Mintys šoka, žvilgsniai
įkalinti laike, amžinoje
atmintyje.

Pasiklydęs erdvėje, kur
erdvė neapbrėpiama, bet
man trūksta žemės.

Kai manęs nėra, aš
klaidžioju. Ieškau savęs
tuštumoje, prarandu
save aide.

Klajoju tarp žodžių, kaip tas, kuris šoka su vėju. Prisiglaudžiu prie dešiniojo ir
vienu įkvėpimu paleidžiu save.

Tarp vaizduotės ir tikro įsivaizdavimo yra skrydis. Skrydis su visišku skrydžio
pojūčiu yra menas, kuris mus pakylėja.

Šis skystis, kuris stingsta ir liejasi neišsiliedamas... paslaptis, tekanti per sielą.

Kiekvieną akimirką gimstantis ir
atgimstantis, laikas išslysta iš mūsų,
bet mes judame pirmyn.

Aš klaidžioju vėjyje, pulsuojančiame gyvenimu.

Džiaugsmas ir
nepasitenkinimas, net jei
patenkintas, tuščias.
Gyvenimas, prieštaravimas.

Siela šoka, šešėlis apkabina,
lengvumas ir svoris visiškoje
malonėje. Būtis, kuri yra saulė,
būtis, kuri praeina.

Vėjas, kuris šoka,
neramus protas susitinka,
šviesa, kuri žengia į priekį.

Šviesa, kuri šviečia,
būtis, kuri atsiskleidžia,
amžina. Sielos atspindys.

Žodžiai sukasi, mintis šoka. Mąstymo priešingybė taip pat yra eilėraštis.

Žodžiai šoka,
eilėraštyje, kuris užburia,
magija pakyla.

Ore tvyro liūdesys,
laisvės sparnai eina,
grįžta į širdį.